

Samen loop je verder, harder en vooral leuker! – Kristel Peters

Dus toog ik met mijn man uit Borne (vlakbij Hengelo, ook altijd wat te doen daar) naar de Landgoed Twente Marathon om deze als duo te lopen. Ik kon nog wel een trainingsloopje gebruiken en hij was toefit, vond hij zelf.

Sinds hij zijn arm had gebroken, kon hij namelijk niet meer volleyballen (wat dus blijkbaar heel slecht was voor zijn conditie) en dus móest hij wel fitnesssen en hardlopen. We verdeelden de 42 kilometer eerlijk, hij drie keer twintig minuten, ik drie keer tien kilometer.

Het was heerlijk! Om de vijf kilometer was er een hapje en een drankje, van pompoensoep, kroketten naar zelfgebakken cake, van kefir naar wijn en bier, allemaal even fijn. Een stukje lopen, dan even fietsen, hoe eenvoudig kan het zijn?

We gingen als een trein en er was nog voldoende plek in de hottub, dus daar zijn we lekker anderhalf uur blijven zitten, want de zon scheen, er was bier en muziek en het leven was goed.

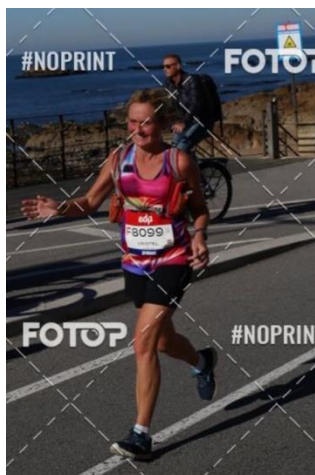
Een prima voorbereiding op het echte werk, zou je zeggen. Ik heb toch ook al best wat marathons gedaan: Rotterdam, Amsterdam, Hannover, New York, Linz, Eindhoven, Rome, de Berenloop, Madrid, Amsterdam, Two Rivers, Landgoed Twente, dus ik zou het kunnen weten. Nu Porto. Even de vlieg-schaamte overwinnen en dan ben je zo in een prachtige, oude, vervallen stad.

Maar deze keer ging ik het ánders doen. Net als de halve die ik opeens in 1.39 liep, zou ik gewoon kijken waar het schip strandde. Ik zou lekker gaan lopen en wel zien hoe lang ik dat vol ging houden. De man met de hamer was ik nog nooit tegengekomen tijdens een marathon en volgens Gerda's kinderen (zij ook niet namelijk), kon dat alleen als je niet genoeg van jezelf gevraagd had.

De omstandigheden leken super. Het weer was schitterend: strakblauwe lucht, geen wind, felle zon. Drangheken waren niet nodig, er was nauwelijks publiek. De route was overzichtelijk: bijna elk stuk deden we twee keer, zelfs de finish had ik na twee kilometer al gehad... En Martin kon hele stukken meefietsen. Dus ik ging gewoon vijf minuten per kilometer. Força!

Maar nu ken ik de man met de hamer. Hij was er bij 28 kilometer en bleef de rest van de marathon gezellig bij mij. Te hard gestart, te weinig geslapen (zelfs met oordopjes konden we niet slapen van het geschreeuw op straat), weinig afleiding tijdens het lopen, teveel overmoed.

Volgende keer ga ik het weer gewoon doen zoals de keren hiervoor, lekker rustig beginnen en vanaf de 30 iedereen inhalen, of klinkt dat ook weer een beetje overmoedig?

Het goede nieuws is dat Martin nu ook een halve marathon wil kunnen lopen, topfit als hij is. Utrecht staat op de planning om samen te gaan doen en in Düsseldorf is op 24 april een halve én een hele, wie gaat er mee?

